

Không còn người xách trap đi theo, cũng chẳng có ai thúc giục, ông thường ở chơi với gia chủ đến tận chiều tối. Dì Miên cũng đi đâu mất biến, nhà vắng hoe. Xay gạo xong, chắc dì còn ngồi chơi bên bà Sáu.

Tôi thắp đèn bùng lên nhà trên và nhìn ra sân. Chị Ngà vẫn còn ngồi chỗ cũ, chiếc áo bà ba trắng nhòa lẩn giữa màu hoa vàng nom giống hệt bức tranh Giáng Kiều treo ở nhà bà tôi.

Tôi cầm chiếc ngò viết ra sân:

- Ngò viết của chị nè.
- Cảm ơn Trường ghen.

Chị Ngà cầm lấy ngò viết nhưng vẫn không rời khỏi khúc gỗ làm đòn kê. Hai tay chị lại bó gối. Tôi nói:

- Sao chị không vô nhà? Ngò đây muỗi cắn chết!
- Lát nữa chị vô.
- Ngần ngủ một lát, tôi không kèm được thóc mắ:
- Chị ngò đây chi vậy?

Chị Ngà mỉm cười:

- Chơi vậy thôi! Chị ngò ngắm hoa.

Tôi ngạc nhiên:

- Hoa gì? Hoa cúc này đây hả?
- Ừ.

Tôi hấn giọng:

- Hoa cúc có gì mà ngắm. Trông nó chán phèo, chỉ được mỗi cái ướp trà cho ông.

Chị Ngà đưa tay vuốt tóc và khẽ liếc tôi:

- Tại Trường không thích Trường nói vậy thôi. Thích mới thấy nó đẹp. Cúc vàng đem lại niềm vui cho tâm hồn.

Lần đầu tiên tôi nghe điều này. Hoa cúc trồng trước sân nhà ông tôi đã lâu nhưng chưa có ai nói với tôi rằng nó đem lại niềm vui cho tâm hồn. Tôi